

Η αποκάλυψη του Ιωάννη κατά Νίκο Παπακώστα - Κεφάλαιο πρώτο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

**Από τα χέρια του Θεού, την Αποκάλυψη του παίρνει ο Ιησούς Χριστός και
μ' άγγελο τη στέλνει στον Ιωάννη, γρήγορα να γράψει και να δείξει,
σ' αυτούς που τον πιστέψανε, τα όσα είναι να γίνουν.**

Μεγάλα λόγια για μικρούς να καταλάβουνε ανθρώπους.

Καλογραμμένα ή όχι καμιά δεν έχει σημασία.

Είναι περίεργα τα Ελληνιστικά κι ίσως ο Πρόχορος,

ο γραμματέας, νάταν του γυμνασίου.

Που να βρεις άλλον στη σπηλιά της Πάτμου.

Αν όλα κατανοήθηκαν επίσης δεν έχει σημασία.

Τα μάτια μας είναι να βλέπουμε εμείς κι όχι οι άλλοι.

Και δεν είναι μόνο τι, αλλά και πως το βλέπουμε.

Άλλο το πρίσμα του καθενός.

Αν επαληθεύθηκαν ή όχι το ίδιο. Καμιά σημασία.

Αν επαληθευτούν; Θα είναι αργά να το καταλάβουμε.

«Γιατί θα 'ρθώ και θα σε βρω σαν κλέφτης μες τη νύχτα

Και δεν θα ξέρεις για να πεις ούτε ποιά ώρα ήταν»

Αν τ' άλογο το τέταρτο είναι πράσινο, χλωρό ή κίτρινο τι αλλάζει;

Κι η Βαβυλώνα άλλαξε όνομα στην εποχή μας.

Έγινε κάπως σαν..... Ελλάδα...

**«όση ήτανε η δόξα της τόσο νάνε το δάκρυ κι όσο ήταν το ξεσάλωμα τόσα
τα βάσανα της»**

Μπορεί και λάθος να κάνω!

Τα πράγματα αλλάζουν στη στιγμή.

Αποκάλυψη για τον καθένα ατομικά και χώρια.

Χρονοχώρος απροσδιόριστος!

Άρχοντες και βασιλιάδες της δύναμης ξεφτιλίζονται στη στιγμή.

Ανθρωπάκια βασανίζονται κάθε λεπτό και ώρα χωρίς αιτία.

Σίσυφος δεν υπήρξε μόνο ένας!

Τι κι αν κάπου έκαναν λάθος;

Κι αν κάπου δε λογάριασαν σωστά;

Τι κι αν δεν είχαν τη σωστή πληροφόρηση;

Το γράψαν από παλιά. Την τύχη του κανείς δεν ξέρει.

Το πεπρωμένο να αποφύγεις αδύνατο.

Αλλά ποιός κάθισε του καθενός το βιογραφικό να γράψει;

Με τι κριτήρια;

Τι να φταίει άραγε; Τίποτε και όλα.

Πήραμε όλοι αριθμό.

Σε λίγο θα φορέσουμε, σαν ζωντανά, ενώτια η κάτι σαν τσιπάκι!

Αλλά το πρόβλημα δεν είν' ο αριθμός και το σημάδι.

Είναι το από που το πήρες και ποιανού είναι.

Πρέπει να διαλέξεις. Το γράφει η αποκάλυψη.

Αποκάλυψη. Πίστη βαθειά, λατρεία, μίσος, πάθος, σημεία και τέρατα, αλήθεια, ψέμα, κομήτες που πέφτουν κι αστεροειδείς που καταστρέφουν τα πάντα, Άψινθος.

Αιματοβαμμένοι τόποι καταστροφής, Αρμαγεδδών.

Δράκοι, θεριά και πρόβατα με δέκα μάτια και επτά κέρατα, απειλές, λιμοί, σεισμοί, καταποντισμοί, προϋπολογισμοί καταστροφών. Τρομοκρατία; Άγνωστο!!!

Αποκάλυψη του Ιωάννη.

Σαν νάγραψε ο Μακρυγιάννης τον άρχοντα των Δακτυλιδιών.

Κείμενο δύσκολο. Ακατανόητο. Μπερδεμένο .

Ακόμα κι αν το βάλεις σε συνθήκες εποχής.

Αληθινό; Αν το γνώριζα θα ήμουνα προφήτης...

Νίκος Παπακώστας Ιούλιος 2011

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΖΥΓΩΝΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

*Τα λόγια γράφει του Θεού, Χριστού τη μαρτυρία
κι όσα είδε 'κείνος στη ζωή με τα δικά του μάτια.*

Από τα χέρια του Θεού, την Αποκάλυψη του
παίρνει ο Ιησούς Χριστός και μ' άγγελο τη στέλνει

στον Ιωάννη, γρήγορα να γράψει και να δείξει,
σ' αυτούς που τον πιστέψανε, τα όσα 'ναι να γίνουν.
Κ' εκείνος γράφει τη γραφή με αίμα για μελάνι
και με φτερό από αητό και καταμαρτυράει.
Τα λόγια γράφει του Θεού, Χριστού τη μαρτυρία
κι όσα είδε 'κείνος στη ζωή με τα δικά του μάτια.
Ευτυχισμένος νάναι αυτός, που ακούει και διαβάζει
την προφητεία μου αυτή και τα πυκνά της λόγια
κι όσοι κρατούν το πνεύμα της κι όσοι καταλαβαίνουν
ότι ο καιρός είναι κοντά, ότι ζυγώνει ο χρόνος.
Και στις επτά τις εκκλησιές, που είναι στην Ασία
ειρήνη νά 'χουν εύχομαι και του θεού τη χάρη.
Αυτού που πάντα ήτανε, αυτού που πάντα θάναι
αυτού που θάρθει να σταθεί σε χρυσαφένιο θρόνο
και των επτά πνευμάτων του μπροστά από το θρόνο,
και του Χριστού του μάρτυρα του πρωταναστημένου,
που απ' τους νεκρούς, μοναδικός, σηκώθηκε κι εγίνει
της γης αφέντης κι άρχοντας σ' όλους τους βασιλιάδες.
Που μας αγάπησε πολύ και το δικό του αίμα
το 'δωσε για να ξεπλυθούν δικές μας αμαρτίες
και αφού μας έκανε ιερείς στη γη του και βασίλειο
σαυτόν η δόξα κι η τιμή κι η δύναμη ανήκει.
Και νάτος με τα σύννεφα έρχεται και τη δόξα

και κάθε μάτι θα τον δει και θα τον αντικρύσει
και κείνοι που τον λόγχισαν, κείνοι που τον σταυρώσαν
και όλες του κόσμου οι φυλές θα κλαιν με μαύρο δάκρυ.
Εγώ είμαι Τέλος και Αρχή, τ' Άλφα και το Ωμέγα,
αφέντης, κύρης, αδελφός, Θεός και παραστάτης,
αυτός που πάντα ήτανε, αυτός που πάντα θάναι
αυτός που πάλι θε να 'ρθεί τη γη να κυβερνήσει.
Ο Ιωάννης σας μιλά, φίλος σας κι αδελφός σας,
συμμέτοχος στη θλίψη σας και στην υπομονή σας,
πού 'ρθα σε τούτο το νησί, τ' ονομαστό, την Πάτμο,
Θεού να γράψω εντολή, Χριστού ομολογία.
Μια Κυριακή ξημέρωμα το νου μου τονε χάνω
και μια μεγάλη πίσω μου φωνή με συνεπαίρνει.
Σάλπιγγα θάλεγες Θεού μου λέει Αυτά που βλέπεις
γράψτα, βιβλίο κάμετα κι αμέσως να το στείλεις
και στις επτά τις εκκλησιές, που είναι στην Ασία.
Στην Έφεσο, την Πέργαμο, τη Σμύρνη και τις Σάρδεις
Θυάτειρα, Φιλαδέλφεια και τη Λαοδικεία
να μάθουν και να ακούσουνε τη θεία προσταγή του.
Και τότε στρέφω το κορμί, να δω ποιός μου μιλούσε
και στρέφοντας αντίκρυσα επτά χρυσές λυχνίες.
Ανάμεσα τους πρόσωπο ίδιο με του Χριστού μας
ντυμένο μ' ένα φόρεμα, που έφτανε ως τα πόδια.

Ήταν ζωσμένος με χρυσή, κοντά στο στήθος, ζώνη
και στο κεφάλι οι τρίχες του ήταν λευκές σαν χιόνι.
Τα μάτια του λαμπίριζαν σαν της φωτιάς τη φλόγα
κι είχε τα πόδια δυνατά, χάλκινα, ανδρειωμένα.
Λιβάνι πυρακτώνονταν, σα μέσα σε καμίνι,
και η φωνή του ακούγονταν, σαν νά πεφταν ποτάμια.
Επτά αστέρια κράταγε μέσ' το δεξί του χέρι
και μια ρομφαία δίστομη έβγαινε από το στόμα.
Το πρόσωπο του έλαμπε σαν ήλιος σαν φεγγάρι
κι όταν τον είδα έπεσα στα πόδια του χαμένος.
Ακούμπησε στο ώμο μου το χέρι και μου είπε:
Μη με φοβάσαι είμαι Εγώ, ο υστερνός κι ο πρώτος.
Αυτός που κι αν απόθανα θα ζω μες τους αιώνες
και θάχω πάντα τα κλειδιά τ' Άδη και του Θανάτου.
Γράψε λοιπόν όσα θα δεις κι όσα ως τώρα είδες,
όσα υπάρχουνε στη γη κι αυτά που 'ναι να γίνουν.
Γράψε για το μυστήριο με τα επτά αστέρια,
που κράταγα στα χέρια μου και τις επτά λυχνίες.
Τ'αστέρια είν' οι άγγελοι, π' έστειλα να αφεντεύουν
τις εκκλησιές μου τις επτά, που είν' οι επτά λυχνίες.

Έμμετρη απόδοση στα σύγχρονα ελληνικά

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

